

país véns? Camerun, li ha dit. La resposta se li ha clavat directa a la part més tova del cor. Era com si se l'esperés. De sobte, li han retornat una riuada d'imatges, records semienterrats pel pas del temps. Ha estat com si reculés vertiginosament fins als anys en què era forta, idealista, aquells anys tan llunyans en què les mirades dels homes encara eren de desig, anys de rebel·lia, de necessitat de passar a l'acció, de creure's invencible i capaç de tot. Capaç de prendre la decisió valenta i contracorrent de marxar dos anys a l'Àfrica, voluntària, ... el còlera, la malària, les epidèmies com monstres a qui combatre amb tres xeringues com a armes, aquells poblats abandonats de la mà de Déu nostre senyor a la part més remota del Camerun més pobre, la fam clavada a les mirades, els infants nascuts, els nascuts i morts a l'acte, la impotència, i a la vegada la plenitud, l'energia, i sobretot... l'esperança. L'esperança de veure sanar una mare després d'un

part devastador, d'aturar les febres d'un infant desnonat, de curar un home malferit i condemnat a la cangrena... I per damunt encara de tot, un record, el més nítid de tots: el d'aquell infant de sis anys, sense pare ni mare, que no se separava mai del seu costat des que li havia curat un braç trencat. El duia enganxat a les faldilles allà on anés, l'acompanyava brunzent a fer les cures a l'hospital de campanya, la seguia incansable pels poblats quan anava a atendre les urgències, l'ajudava a portar els bidons d'aigua potable, li acostava, atent, l'instrumental de les cures... i tot sempre, sempre, amb aquell somriure que arrengrava una filera de dentetes blanquíssimes i ben posades... Nota totes les emocions desvetllades i fetes un nus que s'enfilen gola amunt, i busquen el camí del llagimal. Se'l mira abans que hi arribin, i li diu: Gràcies, Washa.

Anna Coll

Primer premi de la categoria juvenil

Bona col·laboració

En Pere és un noi de dotze anys que viu amb els seus dos germans, més grans que ell, i els seus pares. Com que és un noi molt inquiet i sempre està pensant quina trapellada pot fer, els seus pares el van inscriure en un internat per començar l'ESO el curs següent.

Finalment va arribar el primer dia d'escola. Quina emoció, faria amics nous! A l'entrada de l'escola, a la planta baixa, en el saló d'actes, tots els nois després de la xirinola inicial van callar. Els van comunicar a quina classe anirien i on eren les seves habitacions. Atzar o no, li va tocar compartir habitació amb dos nois, en Marc i en Pol, que havia conegut en una sessió informativa abans de començar el curs. Estaven molt contents, això sí que no s'ho esperaven!

Aquella primera nit, concretament passada la mitjanit, en Marc es va desvetllar, va sentir un soroll estrany. Va intentar no fer-ne cas i adormir-se, però llavors va sentir que en Pol es movia al llit i fins i tot va veure que es va mig aixecar.

Ei, què et passa? –va preguntar-li en Marc.

No sé, m'ha desvetllat un soroll estrany! Tu també l'has sentit? –va contestar-li en Pol.

I tant! És com un xiuxieig, gairebé com si hi hagués algú més en aquesta habitació a part de nosaltres tres i...

Què passa? Us ha vingut la xerrameca de cop? No sabeu que demà ens hem de llevar d'hora? A les set del matí tocarà el timbre per no dir el timbal! A dormir... tinc son! –va dir en Pere.

Pere, calla i escolta, no a nosaltres si no...

En l'aparent silenci va sobresortir una altra vegada el xiuxieig. Llavors en Pere, tot decidit, es va llevar, no va obrir el llum, perquè la lluna il·luminava l'habitació, va anar de dret a la paret del fons de l'habitació, va parar l'orella i va fer senyals als seus amics perquè no fessin soroll i s'acostessin. Sí, sí, el xiuxieig venia de darrere la paret, la paret que donava al jardí, però al jardí no es veia ningú! En Pere va palpar la paret i llavors va veure que una de les peces de fusta amb què estava folrada es movia i...

Ei, què fas? –va preguntar-li en Marc ben fluixet, amb cara d'espantat i molt sorprès que hagués descobert d'on venia el xiuxieig amb tanta facilitat.

Psss, ara veuràs que aquí al darrera hi ha gat amagat!

Un gat! –va exclamar en Pol-. Els gats no parlen, miolen!

Ei, que jo no sóc un tros d'ase, vull saber què passa i tinc la solu...

Ja està, t'has carregat un tros de paret! Mare meva, no portem ni una nit i ja n'hem fet una de grossa, ai demà, quina bronca ens clavaràn! –Va dir en Marc tot amoïnat.

No cridis que ens enxamparan ara mateix! –va fer en Pol.